

ת"פ 38621/05/12 - מדינת ישראל נגד מ י

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 38621-05-12 מדינת ישראל נ' י (עציר)
בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מ י

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מיקי ברגר

ב"כ הנאשם עו"ד אדנקו סבחת

הנאשם בעצמו

מתורגמן לשפה האמהרית מר אייצו בייה

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות בכך שבתאריך 5/8/11, בהיותו בגילופין, תקף את חברתו ואם בתו - המתלוננת, בכך שהיכה אותה בזרועה הימנית.

למעשה, העדה העיקרית בעניינו של הנאשם היא המתלוננת, ו ב, אשר רצונה להרחיק עצמה מהעדות ומהאירוע ניכר כתב מתחילת עדותה בבית המשפט.

לשאלה הראשונה שהופנתה אליה ואשר היתה: "מה הקשר שלך לנאשם? "השיבה כך: "הוא לא הרים עלי יד". המתלוננת הכחישה את גרסתה אשר מסרה במשטרה ומשנשאלה מדוע, איפוא, הזעיקה את המשטרה ביום האירוע, מסרה: "רבנו על משהו קרה משהו ואחרי זה הוא ביקש סליחה ואני צריכה לבטל לו את התיק". היא עמדה על כך שהזעיקה את משטרה בשל שכך שכעסה על הנאשם כי קילל אותה.

משהמתלוננת עמדה על גרסתה זו, ביקשה המאשימה להכריז עליה כעל עדה עוינת ולבקשה זו, הגיבה המתלוננת באומרה, כי היא מסרה דברים אחרי במשטרה ואילו דבריה נרשמו אחרת: "הם סתם כתבו. לא

עמוד 1

אמרתי. הם כתבו הפוך".

לאחר הכרזתה כעדה עוינת הוצגה בפניה הודעתה במשטרה והיא נשאלה האם מסרה לחוקר כי הנאשם הרים עליה יד ונתן לה מכה בזרוע העליונה של יד ימין, כרשום בהודעה. המתלוננת מסרה מספר תשובות, לעיתים אישרה את הדבר, אולם כי האין הדבר נכון ולעיתים רבות יותר, כי כלל לא מסרה דברים אלה וכי הדברים נכתבו על ידי החוקר מסיבה שאינה ידועה לה. כסיבה לכך שהדברים לא נאמרו על ידיה, הטיחה המתלוננת כי הנה, לו הוכחה בידה כנטען, היה אמור להראות סימן על ידיה. התובעת הציגה בפניה את דו"ח הפעולה של השוטרת שהגיעה לביתה ואשר ציינה בו כי על ידה של המתלוננת ניכר סימן. המתלוננת הכחישה המצאותו של סימן זה.

המתלוננת עמדה על כך כי הן החוקר והן השוטרת משקרים וכי היא לא מסרה את הדברים שכביכול נמסרו מפיה.

אם כך, הטיחה בה התובעת האם גם למוקד 100 לא מסרה כי הוכחה על ידי חברה כאשר הזעיקה את המשטרה. תחילה הגיבה המתלוננת בכך שכלל ועיקר לא התקשרה אל המשטרה, אולם משבית המשפט הפנה אליה שאלה בנושא זה, אישרה כי היא זו שהזעיקה את המשטרה, ומשנשאלה, מה אמרה משהזעיקה אותם, השיבה כך: "הוא הרים לי יד, אבל בסוף ביקש סליחה אז ביקשתי לבטל את התיק". מיד לאחר הדברים האלה, חזרה בה המתלוננת מדברים אלה ושבה לעמדתה הראשונית כגרסתה בבית המשפט, דהיינו, כי הנאשם לא היכה אותה כלל וכלל.

המתלוננת אישרה כי ביום 7/8/11 הגיעה אל המשטרה וביקשה לבטל את תלונתה ואף בעין זה, משרה כי לא מסרה לחוקר אז, כי הגם שהיא מבקשת לבטל את תלונתה, הרי כל שמסרה בתלונתה הוא נכון. לדבריה הדברים נכתבו על דעתו של החוקר בלבד.

עם זאת, אישרה המתלוננת כי הנאשם הגיע סוף דבר אל תחנת המשטרה לאחר שהיא הגיעה אל התחנה ביום 11/8/11 על מנת לוודא כי התיק נסגר ומשמסרה לו כי התיק נסגר, התייצב.

בחקירה הנגדית לב"כ הנאשם, אישרה המתלוננת כי הנאשם לא התגורר עימה, הגם שיש להם ילדה משותפת וכי הוא התגורר בבית הוריו בחיפה ולמעשה, היתה לו חברה אחרת, המתגוררת בסמוך אליה וכי אל אותה חברה היה הנאשם מגיע לביקורים.

המתלוננת הכחישה כי הנאשם אמור היה לבקר אותה ואת ילדתם אותו סוף שבוע ואך הכחישה כי כך מסרה לשוטרים שהגיעו לדירתה. משהוטח בה כי הויכוח ביניהם נסוב על כך שהנאשם מסר לה כי לא יוכל להישאר לסוף השבוע וכי עליו חזור לחיפה לאמו החולה, השיבה כי לא כך היו פני הדברים וכי הנאשם נשאר במקום והלך לחברתו האחרת וכי הבחינה שהוא נמצא אצלה במהלך סוף השבוע. המתלוננת אישרה כי הדבר הכעיס אותה. לדבריה, היא סיפרה על כך לשוטרים.

המתלוננת סיפרה כי הנאשם הגיע ביום חמישי בערב, אך לא אליה, אלא לחברתו וכי ביום שישי בבוקר הגיע

אליה, יצא, שתה בחוץ וחזר אליה. לשאלת ב"כ הנאשם הכיצד היא יודעת ששתה, השיבה כי הבחינה בו עושה כן בחנות הסמוכה משהגיעה לשם לקנות דבר מה. היא סיפרה כי משחזר אליה לאחר מכן, נתגלע ביניהם יוכוח אודות כך שלנאשם לא היה כסף למסור לה.

המתלוננת מסרה בחקירה הנגדית כי לא פנתה לקבל טיפול רפואי כיוון שלא ארע לה דבר. משנשאלה באשר לסימן בו הבחינה השוטרת ציינה כי מדובר בסימן על פרק כף היד, שנגרם כתוצאה מנפילה וכי כך הסבירה לשוטרת. היא הכחישה כי מסרה לשוטרת כי הנאשם אף סטר לה. המתלוננת אישרה כי ביקשה שיסגרו את התיק, אולם משהטיחה באה ב"כ הנאשם כי עשתה כן כיוון ששיקרה, בחרה המתלוננת שלא להשיב על שאלה זו.

הוגשו שלוש הודאותיה של המתלוננת:

הודאתה הראשונה נגבתה ביום האירוע בביתה (1/ת).

המתלוננת מסרה כי חברה, שהוא אביה של התינוקת שלה, חזר הביתה לאחר ששתה, וללא כל סיבה הרים את יד שמאל שלו ונתן לה מכה ביד ימין בזרוע העליונה. משאמרה לו כי היא מזמינה את המשטרה, עזב את הבית. המתלוננת מסרה כי אינה זקוקה לטיפול רפואי ואולם היא סובלת מכאבים ומאחר יותר תפנה לבי"ח. עוד ציינה כי זו הפעם הראשונה שהנאשם מכה אותה ומסרה את פרטיו והשיבה כי להערכתה הוא מצוי עתה ברחובות, הגם שהוא מתגורר דרך כלל בחיפה עם הוריו. לשאלת החוקר, השיבה כי היא חוששת לחייה.

יומיים לאחר מכן, הגיעה המתלוננת לתחנת המשטרה ומסרה הודעה נוספת (2/ת) ובה ציינה כי היא רוצה לבטל את התלונה: "מה שקרה זה היה. מה שסיפרתי הכל נכון. אני לא רוצה משטרה. אני לא רוצה משפט נגד מספינט. הוא האבא של הילדה שלי. אני רוצה שיסגרו את התיק ואני לא רוצה משטרה". לשאלת החוקר האם מאן דהוא איים עליה, או דרש ממנה לבטל את התלונה, השיבה בשלילה. כן השיבה כי אינה פוחדת מהנאשם.

ביום 6/1/13 נגבתה מהמתלוננת הודעה נוספת (5/ת) בה נאמר: "אני מבקשת לבטל את התלונה שהגשתי נגד מספינט. אין בינינו שום קשר. אני מגיעה היום כי קיבלתי הזמנה לבית משפט".

עוד הוגש מזכר מיום 8/8/11 (6/ת) לפיו הגיעה המתלוננת אל תחנת המשטרה במטרה לוודא כי התיק נגד בן זוגה נסגר. השוטר הבהיר לה כי החשוד חייב להתייצב לחקירה. לאחר מכן שוחח השוטר עם החשוד, שסיפר לו כי הוא עובד בבית עלמין וכי יוכל להגיע רק ביום 11/8/11 וסוכם כי יגיע באותו מועד.

הוגש מזכר נוסף מתאריך 11/12/11 (7/ת) וממנו עולה כי משיחה של השוטר עם המתלוננת, במטרה לזמנה לעדות, עולה כי היא ציינה כי כבר ביקשה לסגור את התיק ואינה מעוניינת בהמשך טיפול בו. לשאלת השוטר מדוע, השיבה כי האב מתגורר בצפון ואין לה כל קשר עימו.

בהסכמה הוגש דו"ח פעולה (ת/2) מיום האירוע שנערך על ידי רס"ל יסמין אל גמס, שהוזעקה לביתה של המתלוננת. העולה מהדו"ח כי לשוטרי הסיור הועברה הודעה לפיה המודיעה מוסרת כי חבר שלה היכה אותה וכי אינה מעוניינת במד"א. נמסר כי היא נשמעה מוזרה והיה קושי להבין אותה.

השוטרים הגיעו למקום כ-20 דקות לאחר קבלת ההודעה. לאחר שדפקו על הדלת מספר פעמים, פתחה להם המתלוננת שסיפרה כי חששה לפתוח את הדלת שמא זהו הנאשם. בדירה לא היה איש נוסף. המתלוננת סיפרה כי יום קודם לכן הגיע החבר המתגורר בחיפה לבקר אותה ואת בנם המשותף והיה אמור להישאר אצלה כל סוף השבוע. בבוקר יצא בשעה 9.00 לערך למכולת וחזר בשעה 12.00 לערך כשהוא שתוי ונתן לה סטירה ומכה ביד ימין שלה. כתוצאה מהמכה יש למתלוננת סימן כחול קטן בזרוע העליונה. היא טענה כי אינה זקוקה לטיפול רפואי אותה עת וכי מאוחר יותר תפנה לקבל כזה. השוטרים התקשרו אל הנאשם ושאלו אותו היכן הוא נמצא ונענו כי הוא נמצא ברחובות ליד משרד הפנים. הנאשם נתבקש להגיע לתחנת המשטרה על מנת לברר את המקרה.

רס"ל יניב פרח הוא השוטר שגבה את הודעתה הראשונה של המתלוננת בביתה וסיפר כי כהרגלו רשם מפי המתלוננת את שאמרה ולאחר מכן הפנה אליה שאלות ורשם את תשובותיה. גם במקרה זה עשה כן והכחיש את טענתה כי רשם דברים שלא נאמרו מפיה.

בחקירה הנגדית ציין העד כי אינו זוכר האם היה שותף לשיחה שניהלה השוטרת שהגיעה עימו אל הבית, עם המתלוננת, אם לאו.

עוד אישר העד כי לו היה מבחין בסימן כלשהו על גופה של המתלוננת היה מציין זאת ואף הוסיף כי שאל אותה אם היא נזקקת לטיפול רפואי והיא השיבה בשלילה, אך ציינה כי מאוחר יותר תפנה לבית החולים.

רס"מ גיא יודשקין הוא השוטר אליו פנתה המתלוננת בבקשה לבטל את התלונה ומסרה את הודעתה השנייה.

לדבריו, מה שנכתב בהודעה זו, הוא שנאמר על ידי המתלוננת.

בחקירתו הנגדית הסביר נוהל ביטול תלונה. הוא ציין כי ראשית הוא מוודא כי איש אינו מאיים על המתלונן או המתלוננת, כי אין המדובר באיומים או בדרישה לבטל את התלונה ולאחר מכן הוא שואל את המתלונן/ת האם הגירסה שנמסרה בתלונה היא גירסת אמת.

כך קרה גם במקרה דנן. המתלוננת מסרה כי איש לא לחץ לעליה לבטל את התלונה וכי היא עושה זאת מרצון טוב וחופשי וכי תלונתה היא תלונת אמת. לשאלת ב"כ הנאשם האם קודם לכן מסבירים למתלונן/ת מה יעלה בגורלו במידה ויימצא כי מסר גירסת שקר, השיב החוקר כי הוא מסביר כי ביטול התלונה אינו בסמכותו וכי הוא רק גובה את ההודעה ובה בקשה לביטול התלונה וכי אם מתלונן/ת מוסרים לו כי מסרו שקר, הוא אינו ממשיך בגביית ההודעה, אלא לוקח אותם לחקירות שם נחקרים כחשודים.

הוגשה הודעתו של הנאשם, אשר נגבתה במשטרה ביום 11/8/11 (ת/1)

הנאשם פתח את ההודעה בכך שהוא מבין עברית, אך אינו קורא עברית. הוא מבין על מה הוא נחקר ואינו מעוניין בעורך דין.

הנאשם סיפר כי היה אצל המתלוננת ביום שישי, כיוון שלהם ילדה משותפת. דרך כלל הוא מתגורר אצל הוריו בחיפה. התקשרו אליו וסיפרו שאמו חולה. על כן רצה לחזור לחיפה, אלא שהמתלוננת רצתה שיישאר עימן בסוף השבוע וסרבה לתת לו לצאת ונעלה את הדלת. הוא הצליח לצאת כיוון שידע היכן המפתח, נטל אותו, ויצא. הנאשם הכחיש כי היכה את המתלוננת. הוא אף הכחיש כי היה שיכור. לדבריו, המתלוננת כעסה בשל שעזב אותה ונסע לחיפה.

בבית המשפט סיפר הנאשם כי הגיע אל המתלוננת ביום חמישי בערב וישן אצלה. ביום שישי בבוקר נודע לו כי אמו חולה ועל כן ביקש לחזור לחיפה, אלא שהמתלוננת ביקשה למנוע זאת ממנה ונעלה את הדלת. הוא נטל את המפתח, יצא מן הבית ונסע לחיפה.

הנאשם הכחיש כי היה שיכור אותו יום ו/או כי היכה את המתלוננת.

לדבריו אותו סוף שבוע שהה אצל הוריו בחיפה, שם התגורר אותה תקופה ואף עבד שם בבית העלמין הצבאי, כפי שהציג בתלושי משכורת, על מנת לתמוך טענתו זו.

גם בחקירה הנגדית חזר הנאשם על כך כי המתלוננת ניסתה למנוע ממנו לצאת מן הבית בכך שנעלה את הדלת וזרקה את המפתח וכי הוא יצא בכל זאת, לאחר שמצא את המפתח ולדבריו נסע משם לחיפה. הוא הכחיש את טענת המתלוננת כי באותו סוף שבוע נראה בשכונתה של המתלוננת. משהטיחה בו התובעת הכי הנה הגיע אל המשטרה רק שישה ימים לאחר מכן, הגם שחזרו והתקשרו אליו, ציין כי לא ידע על כך ומשהתקשרו אליו, התייבב. הוא הכחיש כי התקשרו אליו וציין כי הסוללה בטלפון שלו נגמרה אותו יום. משהציגה לו התובעת מזכר מאת חוקר (ת/8) המציין כי שוחח עימו והנאשם מסר לו כי הוא נמצא ברכבת העושה דרכה לחיפה וכי יוכל להתייבב במשטרת חיפה, כיוון שלרובות אין לו כסף להגיע, אישר הנאשם כי אכן היתה שיחה טלפון כזו וכי אכן הלך אל המשטרה. משהטיחה בו התובעת כי היה זה רק לאחר שישה ימים ולא ביום אירוע, כפי ששוחחו עימו, השיב: "לא זוכר אם זה יום אחד או 6 ימים".

הנאשם הכחיש את הטענה שהטיחה בו התובעת ולפיה רק לאחר שהמתלוננת הודיעה לו שהתיק נסגר התייבב בתחנת המשטרה. הוא אף חזר וציין כי לא ידע שהמתלוננת התלוננה נגדו, הגם, שהתובעת הטיחה בו שוב ושוב את שיחות הטלפון שנעשו עימו באשר לכך.

הנאשם אישר בחקירתו הנגדית כי אכן ביום האירוע כבר היה בקשר מזה זמן רב עם האישה אחרת המתגוררת בסמוך למתלוננת וכי המתלוננת ידעה על כך מזה זמן רב. הוא אישר בנוסף לכך כי קום לכם לא התלוננה המתלוננת נגדו מעולם.

לשאלת התובעת מדוע לטעמו הזמינה המתלוננת משטרה, השיב כי אינו יודע וכל שיענה לה, כפי שענה כל העת כי המתלוננת רצתה שימשיך לשהות בדירתה. אולם התובעת המשיכה והקשתה עליו וציינה כי המתלוננת התקשרה אל המשטרה לאחר שהוא עזב. לנאשם לא היתה תשובה על כך.

הנאשם אף הכחיש כי יצא אותו בוקר מם הדירה ושתה, ולדבריו אך שיחק עם הילדה ולאחר מכן נסע לחיפה.

הנאשם הכחיש כי דיבר עם המתלוננת לאחר האירוע ולדבריו אינו משוחח עימה כלל ועיקר מאז. הוא הכחיש את טענתה כי היא ביקשה לסגור את התיק נגדו כיון שהוא ביקש ממנה סליחה.

ועם זאת ולאחר שהתובעת הטיחה בו שוב כי הוא חיכה שישה ימים עד שהתייצב במשטרה כיוון שחיכה להודעת המתלוננת כי התיק נסגר, השיב: "היא אמרה לי שהיא תסגור את התיק. לא אמרה לי שהיא סגרה. לא בגלל זה הלכתי לתחנה". לשאלה נוספת השיב כי המתלוננת אמרה לו שתסגור את התיק לאחר שנחקר במשטרה ומשנשאל שוב על כך השיב כי אינו זוכר מתי אמרה לו זאת.

עינינו הרואות כי העדות העיקרית העומדת נגד הנאשם היא זו של המתלוננת ואף את עדות זו יש לבחון במשנה זהירות לאור הגירסה שהציגה המתלוננת בבית המשפט ואשר כפי שהוצג לעיל, היא שונה מן הגירסה הראשונית שהציגה בפני המשטרה משהגישה את תלונתה.

ניכר היה על המתלוננת הכר היטב כי היא ביקשה להרחיק עצמה מעדות כלשהי נגד הנאשם וגירסתה אשר מסרה במשטרה נגדו.

כבר ממילותיה הראשונות בבית המשפט בלטו הדברים. בטרם נשאלה שאלה רלבנטית כלשהי באשר לפרשה זו וכל אשר נשאלה מהו הקשר שלה לנאשם, היא השיבה: "הוא לא הרים עלי יד".

המתלוננת התכחשה לגירסה אשר נמסרה במשטרה ולדבריה הדברים אשר נרשמו בהודאתה לא נמסרו מפיה. היא אף מצאה לעמוד על דעתה ולהדגיש כי לו היכה אותה הנאשם כנטען, הרי שהיה אמור להשאיר על ידה סימן ומשהטיחה בה התובעת כי הנה השוטר שהגיעה למקום הבחינה בסימן על ידה, ציינה המתלוננת כי לא היה סימן כזה והן השוטר שגבה את הודעתה והן השוטר שרשמה את דו"ח הפעולה משקרים. היא אף הכחישה כי הזעיקה את המשטרה באמצעות מוקד 100 אותו יום ורק לאחר שהופנתה אליה שאלה בנושא זה על ידי בית המשפט, אישרה כי אכן הזעיקה את המשטרה בשל שהנאשם הרים עליה יד והיכה אותה ואולם לאחר מכן הוא ביקש את סליחתה והיא ביטלה את התלונה.

ייאמר ויודגש כי מיד לאחר שמסרה את דבריה אלה בתשובה לבית המשפט, היא חזרה לגרסתה הקודמת בבית המשפט, דהיינו הכחשת האלימות על ידי הנאשם והכחשת הנאמר בהודעתה הראשונה שבמשטרה .

עדוּתה של המתלוננת בבית המשפט היתה מבולבלת מאוד, ולא קוהרנטית במרבית התשובות לשאלות שהופנו אליה. לא אחת התקשתה המתלוננת ליתן תשובות הגיוניות וסבירות.

לטעמה של המתלוננת הוזעקה המשטרה על ידיה אותו יום כיוון שכעסה על הנאשם בשל ויכוח שנתגלע ביניהם. היא לא ידעה להסביר היטב את מהותו וגם לא מדוע בשל ויכוח יש להזעיק את המשטרה.

כעולה מן האמור לעיל, מסרה המתלוננת מספר גרסאות שהשתנו במהלך העדות עצמה, באשר לשאלה האם היכה אותה הנאשם אם לאו, וכך גם השתנו גרסאותיה באשר לשאלה האם מסרה לו כי ביטלה את תלונתה, בטרם התייצב הוא לחקירה במשטרה ובאם היה זה התנאי להתייצבותו במשטרה אם לאו.

עוד יושם אל לב, כי הגם שהמתלוננת חזרה אל המשטרה מספר פעמים על מנת לוודא כי תלונתה אכן בוטלה וכי לא אחת היה זה במקביל לבירור באשר להתייצבותו של הנאשם למתן עדות במשטרה, הרי כאשר ביטלה את תלונתה, יומיים לאחר הגשת התלונה, היא ציינה כי כל שמסרה בתלונתה הוא נכון.

מצאתי להעדיף את דבריה של המתלוננת בהודעתה הראשונה.

דבריה בבית המשפט, היו כאמור מבולבלים, לא קוהרנטים ואף לא הגיוניים, ונתגלו בהם לא מעט סתירות.

כפי שצויין לעיל, לא מצאתי להעניק למשקל לכך שהמתלוננת ביקשה לאחר מכן לבטל את תלונתה, מאחר שהיא לא ביקשה להסתייג מן הדברים אשר מסרה בתלונה, אלא ביקשה שלא לנקוט הליכים נגד הנאשם.

לא קיבלתי את דבריה כי השוטר לא רשם את דבריה וכי למעשה, לפי טענתה, "המציא" תלונה בדבר אלימות, כיוון שכזו לא היתה כלל ועיקר.

תלונתה הראשונה של המתלוננת נתמכת בדו"ח הפעולה של השוטרת שהיתה במקום ובעדותו של השוטר שגבה את התלונה, אשר שמעו מן המתלוננת מיד לאחר האירוע את הדברים ואת תלונתה כי הנאשם היכה אותה. השוטרת אף ציינה בדו"ח הפעולה כי על ידה של המתלוננת ניכר סימן, דבר שיש בו לחזק את האמור בתלונה.

ב"כ הנאשם הצביעה על כך שבדו"ח הפעולה רשמה השוטרת מפי המתלוננת כי הנאשם סטר לה והיכה אותה בידה והנה סטירה זו לא בא זכרה לאחר מכן בהודעה כלשהי ומכך ביקשה ללמוד על חוסר מהימנותה של המתלוננת.

לא מצאתי כי יש בכך לפגום במהימנות המתלוננת.

לטעמי הרישום בדו"ח הפעולה לקה לא מעט בשל קשיים בהבנת השפה שבין השוטרת למתלוננת והא ראייה כי נרשם בו בשתי הזדמנויות כי המתלוננת מסרה כי לה ולנאשם בן משותף, בלשון זכר בעוד שכידוע הוא

שלמתלוננת ולנאשם בת, שאף היתה בבית אותה עת.

בחנתי את טענת ב"כ הנאשם באשר למניע אפשרי למתלוננת להתלונן נגד הנאשם.

אכן לנאשם בת זוג נוספת, שהיא שכנתה של המתלוננת ואין כל חולק שהמתלוננת לא היתה שבעת רצון כלל ועיקר מכך. היא אף הודתה שכעסה על הנאשם שבשל כך ובשל אותו סוף שבוע שלא נשאר עימה ועם ילדתם. היא אף חזרה והביעה את מורת רוחה מכך שהוא לא חזר לבית הוריו כפי שהצהיר שעשה, אלא למעשה, נשאר בשכונה בביתה של אותה בת זוג ועם זאת, הרי שמצב דברים זה היה ידוע למתלוננת זה מכבר ומזה מספר שנים ועוד טרם לידת בתה והנה עד אותו יום לא הגישה נגד הנאשם תלונה כלשהי ואף אם יטען הטוען כי אותו יום כעסה עליו בשל שעזב את הבית טרם שבילה בו את סוף השבוע כמתוכנן, הרי שאת התלונה הגישה המתלוננת נגדו מיד לאחר מכן ועוד בטרם הבחינה בו יום למחרת כשהוא שוהה עדיין בשכונה, כפי שהעידה.

על כן, נשמט הבסיס מתחת לטענה זו באשר למניע אפשרי.

סוף דבר, והגם שמדובר בעדות יחידה, שהמתלוננת חזרה ממנה בעדותה בבית המשפט, מצאתי מכל הטעמים לעיל להעדיף את ההודעה שמסרה המתלוננת במשטרה, על פני הגירסה בבית המשפט, כאשר חיזוק לכך בסימן שניכר על ידה של המתלוננת ואשר בו הבחינה השוטרת שהגיעה אל הבית מיד ובסמוך לאחר האירוע ועוד יצוין כי גירסה דומה נמסרה לשוטרים על ידי המתלוננת, כאמור, מיד לאחר האירוע. המתלוננת אף נראתה נסערת, נרגשת ומבוהלת.

בעדותו של הנאשם לא נתתי אמון.

תמיהה ראשונה עולה מעצם אי התייצבותו של הנאשם לחקירה במשטרה מיד לאחר האירוע.

השוטרים יצרו קשר עם הנאשם מיד עם היותם בבית המתלוננת. לדברי הנאשם הוא נמצא אותה עת ברחובות בסמוך למשרד הפנים. דבר לא מנע ממנו אז, על פי גרסתו זו להגיע לתחנת משטרת רחובות כבר אותו יום, ברם הוא לא עשה כן. ממצאים נוספים נלמד, כי שוחחו עימו שוב והוא מסר כי הוא עושה את דרכו ברכבת לחיפה ולא יוכל להתייצב, איפוא, במשטרת רחובות, אך התחייב עם זאת להתייצב בתוך מחצית השעה במשטרת חיפה. לא למותר לציין כי הוא לא עשה זאת.

סוף דבר התייצב הנאשם במשטרה רק לאחר מספר ימים ורק לאחר ניסיונות נוספים לאתרו ולזמנו ולמעשה עשה כן, רק לאחר שהמתלוננת התייצבה במשטרה וביטלה את תלונתה ושבה לוודא כי התלונה בוטלה. בעדותה בבית המשפט, הגם שניסתה להרחיק עצמה מכך, אישרה סוף דבר, כי כך היו פני הדברים.

יש בהתנהגותו זו של הנאשם כדי ללמד גם על מהימנותו.

בבית המשפט ניסה הנאשם תחילה להרחיק עצמו מכל אלה והכחיש כי התקשרו אליו מן המשטרה באותו יום כלל ועיקר וציין כי סוללת הטלפון שלו אזלה ורק משהוטחו הדברים בפניו והעובדות טפחו על פניו, אישר את השיחות אך עמד על דעתו כי התייצב באותו יום ממש, חרף כך שהמסמכים מצביעים על עובדות אחרות.

הנאשם טען כי המתלוננת הזעיקה את המשטרה כיוון שרצתה כי הוא יישאר בבית למשך סוף השבוע ומשהוטח בו כי היא הזעיקה את המשטרה לאחר שעזב את ביתה ממילא, לא היתה לו כל תשובה לשאלה מדוע בכלל הזעיקה המתלוננת את המשטרה, אם דבר לא ארע ביניהם כגרסתו.

העולה מכל המקובץ, משקיבלתי את גרסתה של המתלוננת במשטרה והעדפתי אותה על פני עדותה בבית המשפט ועל פני עדותו של הנאשם, בה לא נתתי אמון, כי אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382 (ב)(1) כמיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"א סיוון תשע"ה , 08 יוני 2015, במעמד הצדדים